

LAURIE BENSON
Knygos apie romantiką

JIE VIS PAVYDINĖI
ZVAIGŽDES

LAURIE BENSON

Pokylių sezono
šensacija

Knygute.lt

Laurie Benson

POKYLIŲ SEZONO SENSACIJA

Trijų knygų serija

„Jiems pavydi net žvaigždės“

Pirma knyga

Versta iš: Laurie Benson, An Unsuitable Duchess, 2016

© Laurie Benson, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Hartequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-1094-6

© Knygute.lt skaitmeninė versija, 2025

Meiferas, Londonas, 1818-ieji

Ketrina Vandenberg turėjo pripažinti, kad lankytis Londono pokylių salėse gana pavojinga.

Stovėdama po spindinčiu sietynu Rusijos ambasadoriaus įmantraus stiliaus svetainėje ji po vakarine suknele sukiojo maudžiančią pėdą. Bet tai nepadėjo. Tikėdamasi, kad pasijus geriau, sulaikiusi kvėpavimą, atsargiai mynė vakariniu bateliu raudonos ir aukso spalvų kilimą.

- Kodėl lordas Boramas taip dažnai kviečia mane šokti? - koją ėmė tvinkčioti ir ji sudejavo. - Kaskart, kai susipainioja, jis kaltina mane, kad nemoku žingsnelių, nes esu amerikietė. Nebežinau, kiek kartų per šį šokį numynė man koją.

- Gal jis tave įsimylėjo, - pastebėjo Sara Foster, Jungtinių Amerikos Valstijų šv. Jokūbo teismo pirmininko duktė.

- Gal tikisi, kad šokių aikštelėje suriksiu karo šūkį, ir nori iš to pasidaryti pramogą.

Draugės nusijuokė, ir keletas dailiai apsirengusių džentelmenų ir damų pasisuko jų pusėn. Taip pat ir vakaro šeimininkė Rusijos ambasadoriaus žmona madam Liven.

- Gal verčiau po suknele avėtum aulinukus, kad nerangūs šokio partneriai nenumindytų kojų, - sušnabždėjo Sara šelmiškai prisidengdama vėduokle. - Bet tada neatrodytum ma-dinga.

- Nemanau, kad tai padėtų. Bet galiu apsi-mesti, kad garsiai grojant orkestrui negirdžiu, ką jie kalba. Tada bent galėsiu nesiklaudyti, kaip jie giriasi esą svarbūs ar kokių didžiųjų dar-bų yra atlikę jų giminės atstovai, - Ketrina mostelėjo galva džentelmenų grupelės pusėn.

- Lažinuosi, kad kurią nors dieną vienas iš jų ims rodyti dantis mėgindamas padaryti man įspūdį. Jei ne vyrai, Londone būtų visai miela.

Kai jiedvi vėl nusijuokė, madam Liven per-spėjamai papurtė galvą.

Ketrina giliai atsiduso ir nukreipė žvilgsnį ki-tur.

- Esu įsitikinusi, kad vakaro šeimininkė ban-do mums pasakyti, kad Londone tokiuose pasi-linksminimuose ponioms juoktis nevalia.

Kaip ji norėtų būti ten, kur jos nepersekiotų

briantys žvilgsniai. O jau tas nemalonus kvapas! Gal kas nors atėjo nesiprausęs?

Ji pasitrynė kaktą, ir ant našlaitėmis siuvinėtos balto šilko pirštinės kaptelėjo lašas vaško.

Tokie vakarai visada nuobodūs.

*

Šis vakaras nuobodumu pranoko visus kitus.

Lonsdeilo hercogas Džulianas Karlailas nebeišmanė, kaip suktis nuo ledi Morli ir jos dukters ledi Merės. O dar tas nelemtas sietynas! Kamerdinerį tikrai išstiks apopleksija pamačius šitaip vašku aptaškytą jo juodą fraką.

Šį vakarą tokia spūstis, kad sudėtinga pakelti prie lūpų taurę puikaus Rusijos ambasadoriaus patiekto šampano. Pabandęs turbūt netyčia brūkštelėtų ranka per ledi Merės suknelės priekį. Tuomet šis vakaras Džulianui greičiausiai baigtųsi skandalu ir nepageidaujamomis vedybomis.

Verčiau pakentės negėręs.

- Taip jai ir pasakiau, - tęsė ledi Morli, - kad jei madam Devi grįžtų į Paryžių, paprasčiausiai nebežinotume, ką daryti toliau. Londone ji geriausia. Visos Merės suknelės jos siūtos. Nors Merė ir taip puikiai atrodo. Vis girdžiu kartojant, kad jos laikysena kaip hercogienės.

Trisdešimt trys. Trisdešimt keturi. Ledi Morli linkčiojant galvą kaskart sujudėdavo jos turbana puošianti povo plunksna. Džulianas nesiliovė skaičiavęs. Jam iš už nugaros netikėtai pasigirdo tylus moters juokas, ir jis panorė verčiau būti to pokalbio dalyviu. Vos sulaikė atodūsi.

Prieš nutaisydamas įprastą nuobodžiaujančią veido išraišką, suraukė nosį. Koks čia kvapas? Kaip jo sodininko karštą vasaros dieną. Vyro prakaitas neturėtų būti maišomas su gėlių aromatu ir pardavinėjamas buteliukuose.

Džulianui pavyko vienu ypu susiversti likusį šampaną. Gerklę kutenantys burbuliukai buvo maloni atgaiva.

- Kiek žinau, kitoje salės pusėje žaidžiama kortomis. Ar šį vakarą jūs vyras tenai? - gana abejingai paklausė jis.

Taip netikėtai pertraukta, ledi Morli net sumirkčiojo akimis.

- Ak... ak, taip, tikriausiai.

- Tada einu ir aš.

Abi moterys padarė reveransus, ir Džulianas jau buvo besilenkiąs. Tik netikėtai atsitrenkė į kažką minkštą. Jam atsikus atsiprašyti, i tvirtą jo krūtinę įsirėmė patlios krūtys.

Į jį nustebusi žvelgė gilių mėlynų akių ir malonių veido bruožų moteris. Ji iš lėto nužiūrėjo jo liemenę ir vėl pakėlė akis jam į veidą. Baltais dantimis prikando apatinę lūpą, ir jis panorė ją palaižyti, kad nurimtų skausmas. Mintyse nusipurtes, stengėsi suvaldyti netikėtai kilusį geismą.

Ji išplėtė akis, skruostus užliejo švelnus raudonis.

- Atleiskite, milorde, – tyliai tarė ji.

Jau devynerius metus niekas nebesikreipė į jį „milorde“. Visi žinojo, kad dabar jis Lonsdeilo hercogas, ir į jį privaloma kreiptis „jūsų malonybe“ – net ir tiems, kurių jis nesiteikė pažinti.

- Tikrai neprivalote atsiprašyti. Kaltas aš.

Ji nusilenkdama tūptelėjo ir nususuko. Jis stebėjo, kaip ji skinasi kelią per minią, ir viduje kažkas sukirbėjo. Netrukus ir jis žingsniavo per salę nė nepastebėdamas, kad puikiai apsirengę žmonės prasiskiria praleisdami jį.

*

Terasoje Ketrina užmerkė akis ir įkvėpė pilnus plaučius gaivaus nakties oro. Pagaliau nors trumpai nereikės atidžiai sekti kiekvieno savo judesio.

Gintarinis sietyno spindesys, sklindantis pro didžiulio plytų pastato duris ir langus, apšvietė šį išorės kampelį. Tolimame kampe buvo laisva vieta, ir ji patraukė tenai. Puiki vieta! Pasislėpti nuo smalsių žvilgsnių ir vertinančių kuždesių.

Pirštinėtomis rankomis prisilietusi prie baliustrados marmuro, pajuto vėšą, kuri buvo maloni išėjus iš tvankios spūsties. Žvelgdama į blankiai apšviestą sodą, pamažu nurimo ir mėgavosi pirmą kartą šį vakarą pabūsianti atsisakyti nuo visų.

- Laimė, šįvakar oras malonus ir netyja, - jai iš dešinės pasigirdo žemas balsas.

Ketrina vos sutramdė norą stumtelėti įsibrovėlį per baliustradą ir vargiai sulaukė atodūsių.

- Taip, mums pasisekė, - atsiliepė ji, kaip pati manė, nuobodžiaujančiu tonu. Buvo įsmėigusį žvilgsnį į apačioje plytintį gamtovaizdį ir turėjo vilties, kad pokalbis nebebus tęsiamas.

- Reikia pripažinti, kad ambasadoriaus parkas tikrai puikus. Ar teko tenai vaikštinėti?

- Ne, neteko. Kaip gerai, kad takelius apšviečia žibintai, tad galime iš aukštai gėrėtis jo grožiu, - jis netruks suprasti, kad ji ne tokia moteris, kuri būtų nusiteikusi slampinėti po

krūmynus. Gal jis nueis šalin.

Pažvelgusi į jį Ketrina nustebo, kad tai tas gražus džentelmenas, į kurį prieš akimirką taip nevykusiai atsitrenkė. Jis laikėsi tiesiai, žvelgė į sodą, buvo apsivilkęs juodus vakarinius drabužius, tvarkingai pakirpti tamsūs banguoti jo plaukai spindėjo mėnesienoje. Ji atidžiai nužvelgė jį iš profilio, pastebėjo lyg išskaptuotus veido bruožus ir kvadratinį smakrą. Jis turbūt tai pajuto, nes pasuko galvą, ir žvilgsniai susitiko.

Ir vėl pasikartojo tas pats. Žemė sujudėjo, tik kūnai nesusilietė. Ji nusprendė, kad geriau bus, jei nukreips dėmesį į žydinčius krūmus ir dailiai nupjautą veją.

*

Džulianas užsimerkė ir sukando dantis. Nejaugi su šia moterimi aptarinės orus ir sodininkavimą? Kada tapo tokiu nuoboda? Buvo įsitikinęs, kad ji ką tik išmetė jį iš galvos. Dar nė viena nebuvo taip su juo pasielgusi.

Pirmą kartą gyvenime Džulianas užsigeidė patraukti moters dėmesį.

- Jūs dar neseniai mieste?

Kas gi šitaip klausinėja?

- Taip. Londone dar tik kelios savaitės.

- Jūsų tartis man negirdėta.

Ji susikryžiavo rankas po mielomis mažomis krūtimis ir pasisuko į jį.

- Aš amerikietė, - jis nieko neatsakė, tad ji pakreipė galvą ir pažvelgė atidžiau. - Atleiskite, ar mus jau supažindino?

Pralinksminas jos tiesmukumo, jis papurtė galvą.

- Tikrai neprisimenu - esu visiškai tikras, kad jūs ne ta, kurią būtų galima užmiršti.

- Tada kalbėtis su jumis nederėtų, - ji žvilgtelėjo į stiklines duris lyg tikėdamasi, kad kas nors stebi. - Ar atsekėte man iš paskos?

Džulianas niekada nesekiojo moterims iš paskos ir niekada nesielgė nederamai. Jam tik reikėjo kuo toliau pasitraukti nuo ledi Morli, o dar tas kvapas darėsi nepakenčiamas. Tad nebebuvo ko svarstyti.

- Matyt, mums abiem vienu metu šovė į galvą išeiti laukan.

- Ir jūs atsitiktinai atsidūrėte šalia manęs?

Pastebėjęs abejojančią jos veido išraišką, jis ėmė gudrauti.

- Pasirodė, kad čia visai miela vietelė.

Ji primerkė akis ir kurį laiką, žvelgdama į sodą, barbeno į baliustradą pirštais.

Žemai tarp šešėlių prie žvyruoto takelio šmėkščiojo kažkoks siluetas ir buvo matyti, kaip mirkčioja žibintų liepsnos. Džulianas stebėjo, kaip juda tas siluetas.

- Nagi, ar tik nesislapstote nuo ko nors?

Ji pažvelgė į jį iš smalsumo blizgančiomis akimis.

- Kodėl taip manote?

- Kai tokia įspūdinga moteris dalyvauja pokylyje visai viena, o aplinkui tokia daugybė vyrų, peršasi išvada, kad ji pasišalino tyčia. Gal stengiatės nesusidurti su koku kvailoku gerbėju?

Ji patempė lūpas.

- Kodėl manote, kad turiu kvailokų gerbėjų?

- Ak, kalbėjau apie gerbėją. Matyt, jū yra ne vienas.

- Galbūt paprasčiausiai norėjau įkvėpti gryo oro.

- Tada sakyčiau, kad bet kuris vyras, kuriam nepakako išminties palydėti jus čia, yra kvailys.

Ji pasisuko į jį visu kūnu, ir mėnesienoje sumirgėjo jos ledo mėlynumo suknelė.

- Kodėl gi taip?

Jam kilo stiprus noras priėti arčiau. Nuo jos

sklido citrinų aromatas.

- Nes šioje nuošalioje vietoje kitam vyrui buvo palikta laisvė jus sužavėti.

- Tai jūs bandote mane sužavėti?

- Ar aš jums patrauklus?

- Anaipol, - atšovė ji, nors veido išraiška bylojo visai ką kita.

- Tada, manau, gerbėjas gali būti tikras dėl jūsų palankumo.

Jai pro lūpas prasprūdo juokas, bet ji bemačiant susičiaupė.

- Arba galbūt yra kitaip, - pasitaisė jis, neįprastai patenkintas, kad ją pralinksmino.

- Čia atėjau dėl paprasčiausio dalyko - pasimėgauti vienuma.

- O aš sukliudžiau jums pabūti vienai - ir labai blogai pasielgiau. O gal abu galėtume pasimėgauti vienuma?

- Tada tai nebebus galima vadinti vienuma.

- Kaip kam atrodo, - atsakė jis ir gūžtelėjo pečiais. - Kodėl atsiskyrėte nuo kitų?

Ji žvelgė žemyn į batelius ir, rodos, svarstė, ką atsakyti.

- Pavargau nuo žmonių, kurie aiškina, kokie jie reikšmingi.

Gal ir jis toks pasirodė. Betgi tikrai ne. Šiaip ar taip, gal tikrai verčiau jai neprisipažinti, kad yra įžymus.

- Drašiai pastebėta.

- Atvirai. O dėl ko *jūs* čia? Jei ketinate slapta susitikti, būgštāju, kad verčiate savo damą laukti, - pasakė ji ir koketiškai šyptelėjo.

- Neketinau. Gal ir aš pavargau leisti laiką su žmonėmis, kurie man neįdomūs.

- Tada mūsų požiūriai panašūs.

- Regis, taip.

Ji plačiai nusišypsojo, ir Džulianui pirmą kartą gyvenime užėmė kvapą.

- Jūs miela, - nė nepajuto, kaip jam išsprūdo.

- Ačiū, bet man sakė, kad esu pernelyg ekspresyvi.

- Man taip nepasirodė.

- Vėl bandote mane sužavėti?

- Nejaugi? Gal tik esu atviras. Vertinu nuoširdžias šypsenas. Ir nekenčiu apsimestinių.

Ir kas gi jam pasidarė? Matyt, užsikrėtė nuoširdumu. Jam neturėtų patikti nesuvaržytas elgesys ir atviras pokalbis, bet su ja jam buvo linksma....